

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci **žalobkyně: G. T.**, bytem X, zastoupena Mgr. Janem Stančíkem, advokátem se sídlem ul. Hemy 855, P. O. Box č. 557, 757 06 Valašské Meziříčí, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 7. 2015, č. j. MV-91586-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 27. 6. 2012, č. j. OAM-81841-20/DP-2011, jímž byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost

žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání - účasti v právnické osobě.

Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z několika důvodů. Předně namítá, že byla předvolána na den 27. 1. 2012 a poté na den 24. 2. 2012 k neexistujícímu výsledku dle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasí s názorem žalované, že šlo pouze o záměnu dvou odstavců téhož ustanovení a že toto pochybení nepřekročilo mez, jíž je možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků. Uvádí, že existuje mnoho dalších druhů výsledků, k nimž ji mohlo ministerstvo pozvat, s tím, že po ní nelze spravedlivě požadovat, aby uměla nalézt pravý záměr ministerstva v jeho chybných přípisech. Pokud by se jednalo o zjevnou chybu, nic nebránilo ministerstvu vyhotovit opravený přípis. Uvedená mez byla překročena rovněž tím, že se ministerstvo nevypořádalo s žádostí žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což žalovaná v napadeném rozhodnutí uznala.

Nesouhlasí přitom se závěrem žalované, že je zcela účelové a nepodložené její tvrzení, že ji k nedostavení se k výsledku vedly vážné důvody. K tomu uvádí, že doložila čestné prohlášení, které žalovaná v napadeném rozhodnutí nezpochybnila. Požadavek na předložení dalších důkazů proto žalobkyně považuje za nadbytečný. Údajná účelovost je vyloučena tím, že žalobkyně se již po 20 minutách od ukončení výsledku sama kvůli vážnému důvodu omluvila, že se k výsledku nedostavila. Samotnou existenci vážného důvodu v tomto ohledu považuje za dostačující. Naopak nemá za příléhavý poukaz na opožděnost omluvy, neboť v poučení v předvolání není uvedeno, kdy se měla žalobkyně omluvit. Dokonce žalovaná k námitce žalobkyně, že se ani omlouvat nemusela, konstatovala, že si je vědoma toho, že tuto povinnost zákon nestanoví.

Dále nepovažuje za správný závěr žalované, že v dané věci nelze aplikovat ustanovení § 56 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Poukazuje na skutečnost, že žalovaná si v tomto směru protiřečí, neboť uznává, že existence společností, v nichž je žalobkyně společnicí a jednatelkou a které mají vysokou výši majetku, je přínosem pro českou ekonomiku. Domnívá se, že žalovaná nepochopila přínos žalobkyně pro Českou republiku a její ekonomiku, když jí klade k tíži, že neprokázala, že by její nepřítomnost na území působila na společnosti likvidačně. Přínos žalobkyně totiž spočívá v tom, že jen díky ní a společností, na nichž má účast, proudí do České republiky významné investice, a to v řádu několika milionů korun. Bez vyhovění žádosti žalobkyně lze logicky očekávat zastavení dalšího přísunu investic.

Žalovaná nesprávně posoudila rovněž skutečnost, že žalobkyně je manželkou místopředsedy vlády Arménské republiky. K tomu žalobkyně uvádí, že nepovažuje za reprezentativní chování, pokud žalovaná jen kvůli několika minutovému zpoždění s doručením omluvného emailu setrvává na zamítavém rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 4. 2015, č. j. 10 Azs 237/2014 - 48, dovozuje, že její marginální „provinění“, které navíc dle jejího názoru žádným skutečným proviněním není, je v naprostém nepoměru vůči následkům zamítavého rozhodnutí o její žádosti.

Poukazuje rovněž na to, že povolení k dlouhodobému pobytu jsou udělována cizincům, kteří namísto investic berou našim občanům práci, případně se daří získat

dlouhodobý pobyt občanům s problematickou perspektivou. Oproti tomu v jejím případě správní orgány hledají právní a formální záminky k tomu, aby nedošlo k prodloužení jejího pobytu. Žalobkyně přitom podporovala v době hospodářské krize českou ekonomiku svými investicemi a nelze u ní předpokládat jakékoli chování proti veřejnému pořádku. Je totiž provdána za jednoho z nejvyšších státních úředníků zahraničního státu a vychovává tři nezletilé děti, pro které u ministerstva rovněž žádá prodloužení doby platnosti jejich dlouhodobého pobytu.

Žalovaná ve vyjádření nesouhlasila s argumentací žalobkyně ohledně předvolání k neexistujícímu výsledku. Konstatovala, že žalobkyně byla předvolána k výsledku v rámci řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a byla poučena o možných následcích nedostavení se k výsledku. Žalobkyni tedy musel být známý záměr správního orgánu při předvolání k výsledku. Skutečnost, že se jednalo pouze o chybu v psaní, vyplývá z toho, že až do konce roku 2010 byla možnost výsledku upravena právě v § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní řád přitom předpokládá opravu zjevných chyb pouze u protokolu a rozhodnutí a nikoli u neformální výzvy. Kromě toho žalobkyně v průběhu řízení v prvním stupni předvolání nijak nerozporovala.

Dále žalovaná poukazuje na to, že řízení o žádosti žalobkyně je řízení návrhové. Po správním orgánu proto nelze požadovat, aby místo účastníka opatřoval důkazy pro všechna jeho tvrzení. Žalobkyně proto měla navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení o existenci vážného důvodu pro nedostavení se k výsledku. Samotné čestné prohlášení považuje žalovaná přinejmenším za diskutabilní, neboť jej vznesla právě žalobkyně, která další důkazy, o kterých hovořila, nedoložila. Pokud by měl být správní orgán plně vázán čestným prohlášením, ztrácelo by dokazování smysl, neboť by stačilo veškerá tvrzení označit nadpisem „čestné prohlášení“. Skutečnost, že žalovaná nepovažovala čestné prohlášení za dostatečné k prokázání tvrzení žalobkyně, je pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřena tím, že tvrzení žalobkyně považuje za zcela účelová a nijak nepodložená.

Pokud jde o investice žalobkyně, žalovaná uznává přínos velkých společností pro Českou republiku. To však nelze ztotožňovat s přínosem pobytu samotné žalobkyně. Žalobkyně není jedinou jednatelkou a neprokázala ani rozhodující vliv v označených společnostech. Ukončení činnosti těchto společností proto není nevyhnutelné.

Tvrzení žalobkyně, že je manželkou místopředsedy vlády, jakož i její výhrady k cizincům pobývajícím na území za účelem zaměstnání, považuje žalovaná za nepřipadné. Správní orgány jsou při svém rozhodování vázány zákonem a nemohou brát zřetel na společenské postavení účastníků řízení. V dané věci byla žádost žalobkyně zamítnuta dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že se žalobkyně nedostavila k výsledku. O tomto důsledku byla přitom žalobkyně poučena. Žalovaná se tak neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že by v jejím případě byly vyhledávány právní a formální záminky k tomu, aby nedošlo k povolení pobytu.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.

Žalobkyně dne 11. 11. 2011 podala k ministerstvu dle § 44a zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České

republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Výzvou ze dne 10. 12. 2011 ministerstvo vyzvalo žalobkyni k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu, který prokazuje příjem cizince dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Za tímto účelem bylo řízení přerušeno a přípisem ze dne 9. 1. 2012 ministerstvo vyrozumělo žalobkyni o pokračování řízení. Poté byla žalobkyně předvolána předvoláním ze dne 11. 1. 2012 k výsledku na den 27. 1. 2012 a ze dne 26. 1. 2012 na den 24. 2. 2012 v 8.00 hod. Obě předvolání obsahují výzvu, aby se žalobkyně dostavila na pracoviště ministerstva „k výsledku ve smyslu § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců“, a to v rámci řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Obě předvolání obsahují poučení o tom, že nedostaví-li se žalobkyně bez vážného důvodu na toto předvolání, bude její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta a dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neudělí. Současně byla žalobkyně upozorněna, že nedostavení se bez náležité omluvy nebo bez dostatečných důvodů na toto předvolání je důvodem pro uložení pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, případně může být dle § 60 správního řádu předvedena.

Z prvního termínu výsledku se žalobkyně dne 26. 1. 2012 prostřednictvím svého zástupce telefonicky omluvila, přičemž důvod nedostavení se nebyl ministerstvu znám. Ministerstvo pak na výslovnou žádost termín konání výsledku přesunulo a žalobkyni předvolalo na nový termín. Dne 24. 2. 2012 v 8.55 hod. zaslal zmocněnec žalobkyně ministerstvu e-mail s omluvou z výsledku, a to z důvodu onemocnění dětí a změny příletu do České republiky. K e-mailu je připojena žádost žalobkyně ze dne 23. 2. 2012, ve které ministerstvo žádá o změnu termínu výsledku z důvodu onemocnění dětí. Z protokolu o výsledku ze dne 24. 2. 2012 pak vyplývá, že žalobkyně se v čase od 8.00 do 8.35 hod. k výsledku nedostavila. Zástupce žalobkyně ještě dne 5. 3. 2012 doručil ministerstvu žádost o prominutí zmeškání doby podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu a dne 8. 3. 2012 s ním byl sepsán protokol o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, v němž uvedl, že nechce být s podklady seznámen a nechce se k těmto vyjadřovat. Dne 30. 5. 2012 byla ministerstvu doručena smlouva o nájmu nebytových prostor, uzavřená s žalobkyní jako s nájemcem.

Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2012 ministerstvo žádost žalobkyně zamítlo a dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo. Ministerstvo popsalo dosavadní průběh řízení s tím, že se snažilo provést s žalobkyní pohovor za účelem zjištění skutečného stavu věci. Žalobkyně se však ani na jeden z pohovorů nedostavila. Žalobkyně sice prostřednictvím svého zmocněnce upozornila na své nedostavení k pohovoru, nedoložila však žádnou lékařskou zprávu o nemoci svých dětí. K tomu ministerstvo dále uvedlo, že omluvení se z výsledku v době, kdy tento již měl téměř hodinu probíhat, nepovažuje za relevantní, neboť žalobkyně byla o konání výsledku vyrozuměna téměř s měsíčním předstihem.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila obdobné námitky jako v žalobě. Pod bodem 8 odvolání namítala, že doložení lékařské zprávy nemůže být jediným důkazním prostředkem a k odvolání připojila čestné prohlášení o nemoci svých dětí s tím, že lékařská zpráva se již zařizuje a jakmile bude doručena do České republiky

a úředně přeložena do českého jazyka, žalobkyně ji bez zbytečného odkladu správnímu orgánu doloží.

Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Konstatovala, že si je vědoma drobných pochybení ministerstva, spočívajících v záměně § 169 odst. 2 za § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 - 163, a ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, však dovodila, že jde pouze o marginální nedostatek, který nemohl zasáhnout do práv žalobkyně v takové míře, že by narušil celé správní řízení. Pokud by žalobkyně předmětné ustanovení nezkoumala, neměla by záměna na její chování žádný vliv. Pokud by ustanovení v zákoně vyhledala, mohla snadno pochopit, o jaký výslech se jedná, neboť se jednalo pouze o záměnu po sobě jdoucích odstavců téhož ustanovení. Stejný postoj žalovaná zaujala k tomu, že se ministerstvo nevypořádalo se žádostí žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně kromě toho lhůtu nezmeškala, neboť žádost podala již dne 11. 11. 2011. Svou žádostí o prominutí zmeškání lhůty nepochybně chtěla dosáhnout toho, aby o její žádosti bylo vedeno správní řízení a bylo rozhodnuto, čehož dosáhla. Neprojednání žádosti o prominutí zmeškání lhůty tak podle žalované nepředstavuje chybu, která by měla za následek nepřiměřený zásah v neprospěch žalobkyně.

Žalovaná nepřisvědčila přitom námitce žalobkyně, že ji k nedostavení se k výsledku vedly vážné důvody. V tomto ohledu měla tvrzení žalobkyně za účelová a nepodložená. Žalobkyně totiž musela vědět o posunutém příletu do České republiky z důvodu nemoci dětí nepochybně již před započítím výsledku a mohla se tak řádně omluvit. Správní orgán přitom v minulosti vyšel žalobkyni vstříc a k její telefonické omluvě datum konání výsledku přeložil, aniž mu byl znám relevantní důvod. Omluvu žalobkyně zaslanou 55 minut po začátku výsledku žalovaná nepovažovala za dostatečnou. To že ministerstvo uvedlo, že omluva přišla až v době, kdy měl výslech již 55 minut probíhat, neznamená, že stále ještě probíhal. Z protokolu o výsledku vyplývá, že ministerstvo na žalobkyni čekalo do 8.35 hod, kdy výslech ukončilo. Pokud chtěla žalobkyně namítat vážný důvod, pro který se bez omluvy nedostavila, měla ministerstvu poskytnout důkazy na podporu svých tvrzení. V odvolání pak předkládá pouze čestné prohlášení. Jiný důkaz nepředložila, a to ani lékařskou zprávu dětí, přestože v odvolání uvádí, že tak učiní. K námitce žalobkyně, že se omlouvat nemusela, žalovaná konstatovala, že si je vědoma toho, že tuto povinnost zákon nestanoví. Tuto skutečnost však nelze vytrhnout z kontextu ustanovení § 169 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně kromě toho s ohledem na poučení v předvolání mohla a měla počítat s následky nedostavení se k výsledku, kdy nebylo vyloučeno ani uložení pořádkové pokuty dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Poučení v předvolání přitom žalovaná považuje za dostatečné, neboť obsahuje možné následky nedostavení se k výsledku bez vážného důvodu, a to jak v podobě zamítnutí žádosti žalobkyně, tak i případného uložení pořádkové pokuty či předvedení žalobkyně. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 23/2011 - 88, a ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76, neshledala důvodnou námitku žalobkyně, že nebyla poučena o následcích nedoložení důkazů ohledně existence vážného důvodu nedostavení se k výsledku. Takové poučení by podle žalované bylo příliš extenzivním výkladem poučovací povinnosti.

Pokud je o aplikaci § 56 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žalovaná na jednu stranu uznala, že výše majetku společností, v nichž je žalobkyně jednatelkou a společníci, je vysoká.

To však ještě neznamená, že pobyt žalobkyně je v zájmu České republiky jako státu, byť existence takových společností je přínosem pro českou ekonomiku. Žalobkyně je pouze jednou ze čtyř jednatelů a společníků společnosti R., I. s. r. o., a pouze jednou ze tří jednatelů a společníků společnosti O. s. r. o. Neprokázala přitom, že by její vliv na tyto společnosti byl takový, že by její nepřítomnost na území působila na společnosti likvidačně. S ohledem na přítomnost jiných jednatelů a společníků proto žalovaná odmítla námitku žalobkyně, že by neudělení povolení k pobytu vedlo k rychlému a nevýhodnému prodeji majetku společnosti. Tvrzení žalobkyně, že je manželkou místopředsedy vlády Arménské republiky, pak žalovaná považovala za irelevantní. K tomu uvedla, že žalobkyně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a nikoli o vízum či pobyt jako účastnice diplomatické mise. Pro žalobkyni platí zákonná pravidla a podmínky stejně jako pro ostatní, bez ohledu na osobní pohled žalobkyně na cizince, kteří žádají o povolení k pobytu za účelem zaměstnání.

Při jednání před soudem setrvala žalobkyně na svém stanovisku. Prostřednictvím svého zástupce poukázala na to, že v České republice podniká spolu se svými pěti vysokoškolsky vzdělanými rodinnými příslušníky, zřídili čtyři firmy, vybudovala zdravotnické zařízení, lékárny a domov pro seniory. Na částečné financování všech záměrů (včetně zakoupení rodinného domu) si museli vzít vysoké úvěry. Pravidelné příjmy měly zajišťovat právě zmíněné podnikatelské firmy. V okamžiku, kdy bylo vše vybudováno, nastal problém, protože ministerstvo nevyhovělo pobytovým žádostem žalobkyně ani dalších rodinných příslušníků. Tento postup žalobkyně vnímá jako porušování práva na investování a ochranu investic. Proto se obrátila na Ministerstvo spravedlnosti, výsledkem je podání žaloby u Obvodního soudu v Praze; řízení dosud nebylo skončeno. Žalobkyně ani rodinní příslušníci se nezpronevěřili veřejnému zájmu, jsou řádnými občany, nehrozí proto, že by v České republice dělali nepořádek, a chtěli těžit ze sociálního zabezpečení. Každodenní byznys nelze zvládnout z jiného místa. Ve správním řízení nebyla žalobkyně zastoupena zástupcem s právníkem vzděláním. Postup správních orgánů považuje za nepřiměřeně tvrdý, neboť namísto postihu mírnou pokutou (jak bylo avizováno v předvolání) byla její žádost rovnou zamítnuta. Z toho dovozuje, že se sankce ve formě pokuty vlastně nikdy neuplatní. Nesouhlasí s názorem správních orgánů, že omluva musí být vždy předchozí, nikoli až následná, pokud omluva pokrývá důvody, pro které se účastník z výsledku omluvil. Žalovaná se jednání nezúčastnila.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada).

Žalobkyně předně namítá, že byla předvolána k neexistujícímu výsledku podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nesouhlasí přitom se závěrem žalované, že šlo pouze o záměnu dvou odstavců, tedy o zjevnou chybu v psaní. Má za to, že uvedeným pochybením již byla překročena mez, kterou je možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy žalobkyně.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 - 163, na který odkázala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konstatoval, že případné vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí je třeba chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků (shodně srov. již rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2004, č. j. 7 A 85/2001 - 43).

V daném případě je v předvolání k výsledku ze dne 11. 1. 2012 a ze dne 26. 1. 2012 nesprávně uvedeno ustanovení § 169 odst. 3 namísto správného § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje ze závěrem žalované, že uvedené pochybení je ve smyslu výše citovaného závěru Nejvyššího správního soudu pouze marginální a nezakládá proto nezákonnost rozhodnutí ministerstva. Ustanovení § 169 zákona o pobytu cizinců totiž upravuje pouze jediný typ výsledku. Z předvolání přitom bylo zřejmé, že se jedná o výsledek v rámci správního řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Ostatně z postupu žalobkyně, která prostřednictvím svého zástupce v průběhu řízení před orgánem prvního stupně opakovaně žádala o stanovení nového termínu výsledku, vyplývá, že neměla žádné pochybnosti o tom, k jakému výsledku je předvolána. Námitku ohledně neexistujícího výsledku pak uplatnila až v odvolání, poté, co ministerstvo neakceptovalo její omluvu z výsledku na den 24. 2. 2012. Lze proto uzavřít, že nedostatek v označení ustanovení ohledně výsledku, k němuž byla žalobkyně předvolána, představuje pouze chybu v psaní, která nemá za následek nezákonnost rozhodnutí ministerstva.

Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobkyně, že se ministerstvo nevypořádalo s její žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ministerstvo totiž své zamítavé rozhodnutí nezaložilo na tom, že by žalobkyně podala žádost opožděně. Z jeho postupu je naopak zřejmé, že žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu považoval za včasnou, když žalobkyni vyzval k odstranění vad této žádosti a následně ji předvolal k výsledku. Skutečnost, že se ministerstvo ve svém rozhodnutí výslovně nevypořádalo s žádostí žalobkyně o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, se tudíž nijak negativně ve sféře žalobkyně neprojevila. Tato okolnost proto nemůže založit nezákonnost rozhodnutí ministerstva.

Dále žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované, která odmítla její námitku, že ji k nedostavení se k výsledku vedly vážné důvody, a tvrzení žalobkyně označila za účelová a nijak nepodložená. V tomto směru je stěžejní posouzení otázky, zda se žalobkyně z výsledku stanoveného na den 24. 2. 2012 v 8.00 hod. řádně omluvila.

Při řešení výše uvedené otázky je vzhledem k absenci zvláštní úpravy v zákoně o pobytu cizinců třeba vycházet z obecné úpravy obsažené v ustanovení § 59 správního řádu (viz § 168 zákona o pobytu cizinců *a contrario*). Z ustanovení § 59 správního řádu vyplývá, že povinností předvolané fyzické osoby je dostavit se ke správnímu orgánu, který ji předvolal, v čase a na místo jím určené. Pro případ, že by tak předvolaná fyzická osoba nemohla, avšak výhradně jen ze závažných důvodů, učinit, je povinna o tom předvolávající správní orgán bezodkladně vyrozumět, uvést důvody zakládající jejímu dostavení ke správnímu orgánu

překážku a z požadované účasti se správnímu orgánu omluvit (shodně srov. komentář k ustanovení § 59 správního řádu v systému ASPI).

K náležitostem omluvy se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23. Citované rozhodnutí se sice týká omluvy obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání podle ustanovení § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nicméně úprava obsažená v posledně citovaném ustanovení se nijak zásadně neliší od ustanovení § 59 věty třetí správního řádu. Soud proto považuje závěry formulované v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž odkázal mj. na svůj předchozí rozsudek ze dne 12. 3. 2009 č. j. 7 As 9/2009 – 66, za aplikovatelné na danou věc. Pod bodem 15. Nejvyšší správní soud shrnul tři podmínky náležité omluvy: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.

V dané věci žalobkyně prostřednictvím svého zástupce zaslala ministerstvu omluvu emailem dne 24. 2. 2012 v 8.55hod. Jako důvod zmeškání výsledku uvedla onemocnění dětí a v souvislosti s tím změnu data příletu do České republiky. K emailu byla připojena žádost žalobkyně ze dne 23. 2. 2012 o nový termín výsledku z důvodu onemocnění dětí. Termín výsledku byl přitom v předvolání k výsledku stanoven na 24. 2. 2012 v 8.00 hod. Z protokolu o výsledku z předmětného dne vyplývá, že správní orgán čekal na příchod žalobkyně od 8.00 do 8.35 hod.; žalobkyně se však k výsledku nedostavila.

Soud dospěl k závěru, že omluvu žalobkyně nelze považovat za řádnou. Předně je třeba konstatovat, že omluva nebyla ve smyslu ustanovení § 59 část věty třetí za středníkem správního řádu učiněna včas. Žalobkyně jako důvod zmeškání výsledku uvedla onemocnění dětí a v souvislosti s tím změnu data příletu do České republiky. Jedná se sice obecně o okolnost, která objektivně brání účastníku řízení, aby se ve stanovený termín k výsledku dostavil, nicméně povaha této překážky žalobkyni nebránila, aby se ještě před stanoveným termínem výsledku, tj. do 8.00 hod. dne 24. 2. 2012, omluvila např. alespoň telefonicky prostřednictvím svého zástupce (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2007, č. j. 7 As 34/2007 - 56, v němž konstatoval, že omluvu lze v souladu s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu učinit rovněž telefonicky). Skutečnost, že tak žalobkyně objektivně mohla učinit, vyplývá z její písemné žádosti o nový termín výsledku ze dne 23. 2. 2012. Žalobkyně ostatně závěr žalované, že o posunutém příletu do České republiky z důvodu nemoci dětí musela vědět nepochybně již před započítím výsledku, v žalobě nezpochybnila. Nelze přitom přisvědčit námitce žalobkyně, že v předvolání nebyla poučena o tom, kdy se měla omluvit. Předvolání k výsledku musí v souladu s ustanovením § 59 správního řádu obsahovat poučení, jaké jsou právní následky v případě, že se předvolaný nedostaví. O těchto následcích byla žalobkyně v dané věci náležitě poučena. Další poučení o tom, kdy se má účastník řízení omluvit, v případě, že se nemůže ze závažných důvodů k výsledku dostavit, je podle názoru soudu vyloučeno již tím, že posouzení včasnosti omluvy je závislé na tom, jaký konkrétní důvod omluvy účastník řízení uvede. K tomu lze pro úplnost odkázat na bod 54 rozsudku NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, na nějž NSS odkázal rovněž ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 Azs 41/2016-48, a ve kterém konstatoval, že poučovací

povinnost se váže pouze k úkonům správního orgánu. Žalobkyně nesplnila ani další náležitost omluvy, když důvod omluvy řádně nedoložila. Žalobkyně pod bodem 8. odvolání ze dne 18. 7. 2012 uvedla, že k odvolání „zatím“ přikládá čestné prohlášení o nemoci svých dětí, s tím, že zároveň obstarává lékařskou zprávu o nemoci svých dětí. Uvedla, že tato lékařská zpráva se již zařizuje a jakmile bude doručena do České republiky a úředně přeložena, doloží ji bez zbytečného odkladu správnímu orgánu. Do rozhodnutí žalované dne 28. 7. 2015 však žalobkyně lékařskou zprávu nedoložila, přestože k tomu měla dostatečný časový prostor. Tím však vyloučila, aby žalovaná mohla důležitost důvodu uvedeného v omluvě zkoumat a hodnotit. Pouhé čestné prohlášení žalobkyně soud ve shodě s názorem žalované nepovažuje k prokázání důvodu omluvy za dostatečné. Takový důkaz totiž vychází pouze z tvrzení žalobkyně a na rozdíl od lékařské zprávy důvod omluvy objektivně nedokládá. Ministerstvo přitom nemělo povinnost žalobkyni k doložení tvrzeného důvodu vyzývat (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 9. 2016, č. j. 61 A 10/2016 - 38). Důvod omluvy pak žalobkyně nedoložila ani v odvolacím řízení, ač jí byl názor ministerstva znám a ač byla v odvolacím řízení zastoupena advokátem.

Žalobkyně nesprávně namítá, že žalovaná čestné prohlášení nezpochybňovala. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalovaná považovala předložení pouhého čestného prohlášení bez lékařské zprávy za nedostatečné a tvrzení žalobkyně měla proto za nepodložená. Vzhledem k tomu, že žalobkyně vážný důvod omluvy neprokázala, nepodařilo se jí ani zpochybnit závěr žalované, která tvrzení žalobkyně označila za účelová. Žalobkyně rovněž namítá, že sama žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobkyně se ani omlouvat nemusela. Žalobkyně však opomíjí, že žalovaná tuto skutečnost dále vykládá v souvislosti s ustanovením § 169 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jinak řečeno, správní orgán sice nemůže po účastníku doložení náležité omluvy vynutit, to však nic nemění na možných právních následcích v případě, že se účastník bez náležité omluvy na předvolání nedostaví.

Rozhodnutí žalované neakceptující omluvu žalobkyně z výsledku dne 24. 2. 2012, tudíž nelze z hlediska námitek uplatněných žalobkyní považovat za nezákonné.

Žalobkyně se dále domáhá aplikace ustanovení § 56 odst. 3 zákona o pobytu cizinců s tím, že jen díky ní a jejím společnostem do České republiky proudí významné investice a nevyhovění její žádosti naopak povede k zastavení přísunu těchto investic. K tomu soud již v usnesení ze dne 29. 9. 2015, č. j. 47 A 15/2015 - 19, konstatoval, že podle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, přísluší účast na obchodní společnosti i cizinci, který není oprávněn pobývat na území České republiky, přičemž výkon členských práv lze realizovat prostředky umožňujícími dálkový přístup. Není rovněž vyloučeno, aby zasedání orgánů společností probíhalo mimo území České republiky. Žalobkyně kromě toho může k obstarání některých záležitostí souvisejících s výkonem funkce statutárního orgánu, resp. k provedení úkolu, který vyžaduje osobní přítomnost jednatele, pověřit jinou osobu prostřednictvím příkazní nebo jiné smlouvy. Současně je třeba zohlednit tu skutečnost, že v žalobkyni označených společnostech jsou jako jednatele zapsány též další osoby, z nichž každá může podle údajů v obchodním rejstříku jednat jménem společnosti samostatně. Nepřítomnost žalobkyně tudíž automaticky nemusí vést k zastavení investic uvedených společností do české ekonomiky. Žalované proto nelze vytýkat nezákonnost rozhodnutí, pokud ustanovení § 56 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na danou věc neaplikoval.

Žalobkyně konečně poukazuje na skutečnost, že je manželkou místopředsedy vlády Arménské republiky, s tím, že postup správního orgánu a českého státu považuje za nereprezentativní a dovozuje nepřiměřenost dopadů zamítavého rozhodnutí. V tomto ohledu vznáší rovněž výhradu, že správní orgány pouze hledají právní a formální záminky k tomu, aby nedošlo k prodloužení pobytu žalobkyně. Poukazuje přitom na skutečnost, že povolení k dlouhodobému pobytu jsou udělována cizincům, kteří namísto investic berou našim občanům práci, případně se daří získat dlouhodobý pobyt občanům s problematickou perspektivou. Oproti tomu žalobkyně podporovala v době hospodářské krize českou ekonomiku svými investicemi a nelze u ní předpokládat jakékoli chování proti veřejnému pořádku. Je totiž provdána za jednoho z nejvyšších státních úředníků zahraničního státu a vychovává tři nezletilé děti, pro které u ministerstva rovněž žádá prodloužení doby platnosti jejich dlouhodobého pobytu.

Soud uvedenou argumentaci shledal nedůvodnou. Zamítavá rozhodnutí ministerstva a žalované jsou odůvodněna tím, že žalobkyně se ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na předvolání ministerstva nedostavila k výsledku. Provedení výsledku žadatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je přitom podstatným úkonem ve správním řízení (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2015, č. j. 57 A 74/2014 - 52), a proto nelze souhlasit s námitkou žalobkyně ohledně nepřiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí. Žalobkyně byla v předvoláních k výsledku o právních následcích nedostavení se k tomuto výsledku náležitě poučena. Pokud tedy správní orgány žádosti žalobkyně nevyhověly, rozhodly zcela v souladu s výše citovaným ustanovením. Výše uvedené okolnosti tvrzené žalobkyní přitom nemají na posouzení věci dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádný vliv. Námitky žalobkyně, že správní orgány postupovaly nereprezentativně a zaměřily se pouze na právní a formální záminky k zamítnutí její žádosti, proto soud neshledal opodstatněnými.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal námitky žalobkyně důvodnými a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud neprovedl „jen z opatrnosti“ navržené důkazy, neboť jak rozhodnutí v pobytové věci dalších dvou rodinných příslušníků, tak výpis z úvěrového účtu, žádost o vysvětlení adresovaná ministerstvu a žaloba podaná u Obvodního soudu pro Prahu 2 nesou pozdější datum než žalobou napadené rozhodnutí a nemohou tak ničeho změnit na skutkovém stavu zjištěném správním orgánem v době jeho rozhodování, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.). Žádost ze dne 15. 11. 2012 (sepsaná po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a před rozhodnutím žalovaného) je pak pouze žádostí o přednostní vyřešení věci.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto jí nárok na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Úspěšné žalované dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová